

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ
Fidesz- Magyar Polgári Szövetség
Kékkői Zoltán

Országgyűlés Hivatala

Irományszám

4/8051

Érkezett: 2008 DEC 19.

Dr. Szili Katalin
az Országgyűlés Elnökének

Írásbeli választ igénylő kérdés

HELYBEN

Tisztelt Elnök Asszony!

**„Milyen módon kívánják kezelni a részképesség-zavaros gyermekek helyzetét a közoktatásban?”
címmel a Házzsabály 91. §-a alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani**

Hiller István
oktatási és kulturális miniszterhez

Tisztelt Miniszter Úr!

Napjainkban egyre több gyermekről derül ki, hogy tanulási nehézséggel és magatartászavarokkal küszködik. A tanulás során megtapasztalható ún. részképesség-zavar már bizonyítottan minden tizedik gyermeket érint, de arányuk ennél is nagyobb lehet. Egyre több szülőnek kell szembesülnie azzal, hogy gyereke valamelyik tárgyból vagy tárgyakból nem tud lépést tartani a társaival, nem tud megülni az iskolapadban, nehezen illeszkedik be és nem vagy csak részben tud megfelelni az iskolában a vele szemben támasztott követelményeknek.

A tanulás során megtapasztalható három fő részképesség-zavar – a *dysgraphia*, azaz írászavar, a *dyscalculia*, azaz számolászavar, és a *dyslexia*, azaz olvasászavar – tünetei az esetek nagy részében a tanúláshoz szükséges pszichés funkciók fejletlenségére illetve hiányára vezethetők vissza. A leglényegesebb ismérvek azonban megegyezik: a részképesség-zavaros gyermekek önhibájukon kívül képtelenek megfelelni azokból a tantárgyakból, amelyek igényelnék a problémás részképességüket. Tekintettel arra, hogy emiatt a részképesség-zavaros gyermekeket bizonyos tantárgyakból folyamatos kudarcok érik – még ha azokból a tantárgyakból, amelyeknek követelményei nem érintik részképesség-zavarukat, átlagosan, sőt akár kiemelkedően is teljesíthetnek – a közoktatásban eltöltött időt folyamatos stresszben élük meg, amely tönkreteszi gyermekkoruk legszebb éveit.

Azonban nem hogy a szülők, de még a pedagógusok nagy része sem jut hozzá megfelelő tájékoztatáshoz a részképesség-zavarok tekintetében, így azt a hétköznapok során azt többnyire képtelen felismerni. A csúnya írást, a pontatlan, dadogó olvasást, a folyamatos számolási nehézséget a modern pedagógiában járatlan pedagógusok hajlamosak lustaságnak vagy megátalkodottságnak betudni, a jószándékú, de attól függetlenül gyenge teljesítményt nyújtó gyermeket rossz érdemjeggyel büntetni, ezáltal még súlyosabb károkat okozva a gyermek személyiségfejlődésében.

Kérdezem tehát miniszter urat: milyen jogi garanciákkal kívánják a közoktatásban biztosítani a részképesség-zavaros gyermekek integrációját? Kérdezem továbbá: kívánnak-e a gyógypedagógiai ismereteknek hangsúlyosabb szerepet adni az általános pedagógusképzés során? Meg tudják-e teremteni annak a módját, hogy kötelező továbbképzések bevezetésével a teljes magyar pedagógustársadalom számára a részképesség-zavarok háttéréről megfelelő tájékoztatást adjanak?

Várom válaszát!

Budapest, 2008. december 19.

Kékkői Zoltán
országgyűlési képviselő